

МІЖДИСЦИПЛІНАРНЕ ЗНАЧЕННЯ НЕІНТЕНСИВНОЇ ІНФУЗІЙНОЇ ТЕРАПІЇ

Ю. І. Фещенко, М. І. Гуменюк

ДУ «Національний Інститут фтизіатрії і пульмонології ім. Ф. Г. Яновського НАМН України», Київ

Сьогодні важко знайти клініциста, який би не використовував в своїй роботі інфузійну терапію. Але, незважаючи на ефективну роль інфузійної терапії в комплексному лікуванні пацієнтів з різними патологічними станами, основні підходи та принципи до неінтенсивної інфузійної терапії продовжують ще формуватися.

Ці принципи та підходи в більшості випадків однакові у лікарів різних спеціальностей. Не може бути принципово різною дезінтоксикаційна інфузійна терапія у хворих на госпітальну чи негоспітальну пневмонію, абсцес легень чи м'яких тканин і т.п.

Підтвердженням недостатнього використання інфузійної терапії в клінічній практиці є дані про середньостатистичне використання інфузійних розчинів на душу населення за рік. Так, за даними EastWestMedical Agency за 2007 р. в Україні цей показник був більш як в 2 рази нижчий за країни Східної Європи, і в 4–5 разів нижчий від використання інфузій в Японії, США та країнах Західної Європи. Рівень споживання інфузійних ліків є достатньо універсальним індикатором рівня розвитку всієї системи надання медичної допомоги населенню, та в комбінації з іншими факторами може впливати на тривалість та якість життя пацієнтів.

Інфузійна терапія має дуже широкий спектр застосування. Значення її важко переоцінити. При критичних та інших тяжких станах інфузійна терапія є вирішальним методом у боротьбі за життя. Велике значення приділяють інфузійній терапії хірурги та лікарі внутрішньої медицини — спеціалісти терапевтичних спеціальностей. Для них інфузійна терапія це насамперед потужний засіб для ліквідації інтоксикаційного синдрому, який має місце при гострих захворюваннях та загостренні хронічних недуг. Крім використання інфузійної терапії як основного компонента дезінтоксикаційної терапії, неінтенсивна інфузійна терапія має значення в поліпшенні реологічних властивостей крові та покращанні мікроциркуляції та перфузії тканин, відновленні електролітного, осмотичного та кислотно-лужного балансу, ліквідації порушень обміну речовин та покращання доставки ліків до «місця призначення». Особливе значення має 100 % біодоступність активного фармакологічного інгредієнта при його внутрішньовенному введенні.

Кінцевою метою лікування пацієнтів з гострим чи хронічним захворюванням є відновлення збалансованого стану внутрішнього середовища організму, в досягненні якої провідна роль відводиться неінтенсивній інфузійній терапії. Для нормалізації гомеостазу необхідний системний багатовекторний вплив на організм, який найбільш адекватно може бути реалізований за допомогою інфузійної терапії. При цьому необхідно вважати, що основним принципом при виборі препарату для інфузійної терапії пацієнтів із соматичним захворюванням є принцип малооб'ємної інфузійної терапії. Неінтенсивна інфузійна терапія — це малооб'ємна інфузійна терапія, лікувальний ефект якої базується в першу чергу на спрямуванні ендогенної рідини з тканин в судинне русло.

Неінтенсивна інфузійна терапія — ефективний інструмент в руках клініциста, що дозволяє своєчасно корегувати системні порушення при різних захворюваннях. Сьогодні лікарі мають достатньо широкий спектр препаратів для інфузійної терапії, які мають відповідний склад та механізм дії. Це обумовлює доцільність їх використання з врахуванням клініко-патогенетичних синдромів у кожного конкретного пацієнта.

Таким чином, міждисциплінарне значення неінтенсивної інфузійної терапії полягає в тому, що вона є основним інструментом клініциста в лікуванні багатьох синдромів, що супроводжують різні патологічні стани. Спеціалісти різних клінічних спеціальностей використовують неінтенсивну (лікувальну) інфузійну терапію для ліквідації інтоксикації, покращання мікроциркуляції та реологічних властивостей крові, оскільки це призводить до покращання доставки ліків до патологічного вогнища.